

ХИТРИЯТЪ ПОРЪ.

Въ жгъла на една голѣма конюшна имаше натрупана слама. Всѣки день конарьтъ вземаше отъ нея и постилаше на коня. Този жгълъ се харесалъ на единъ красивъ, съ червено-снѣжна кожа, *поръ* и той се заселилъ въ сламата.

— Тукъ е топло, тихо и спокойно. Отъ хубаво по-хубаво. Какво искамъ повече? си думалъ порътъ и си направилъ гнѣздо между сламата, дѣто прѣзъ цѣлия день лежелъ и спѣлъ и отъ дѣто излизалъ чакъ прѣзъ нощта.

Порътъ е хитро животно. Той хубавичко знае, дѣ ще си намѣри храна и никому не казва тази си тайна. — Малко ли мишки има въ конюшната? Нека само нѣкоя отъ тѣхъ се опита да излѣзе изъ дупката си. Порътъ веднага ще се хвърли върху ѝ, за да прѣрѣже гърлото ѝ. А ако мишката случайно успѣе да се скрие, нищо! — Кога да е, тя нѣма да се отърве... Порътъ нѣма да остави на мира нито едно мишче. А гладенъ ли е много, той ще си хапне и нѣкоя птичка...

Въ сжщата конюшна подъ стрѣхата има нѣколко лѣстовичи гнѣзда. Порътъ често е слушалъ църкането на птиченцата и хубаво запомнилъ отъ кждѣ иде птичиятъ гласъ.

И ето, пакостникътъ разгледва стѣнитѣ. Конюшната сѣкашъ нарочно за него е построена; тѣй леко той ще се покатери по гредитѣ...

Настѣпи нощъ. Конярьтъ затвори вратитѣ и си отиде да спи. Конетѣ дрѣмѣха неподвижно.